

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/220/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616206694
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:5616206694.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Janky Richterovej a JUDr. Milana Chalupku v právnej veci žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., IČO: 24 785 199, Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, v zast.: Advokátska kancelária Gallo, s.r.o., so sídlom: Jilemnického 30, Martin, proti žalovanému: D. D., P. XX.XX.XXXX, Y.: P. X. N.E. XXXX/XX, O. D., v zast.: Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom: Zámocká 36, Bratislava, za účasti osobitného subjektu Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, IČO: 42 362 962, so sídlom: Šafárikovo nám. 7, Bratislava, o zaplatenie 5.557,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 04. mája 2018, č.k. 21Csp/94/2017-132, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdzuje.
Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol. Výrokom II. žalovanému priznal súd nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Súd osobitnému subjektu Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV výrokom č. III nárok na náhradu nepriznal. Súd IV výrokom určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 26.07.2012 v časti II. Poplatky - spracovateľský poplatok vo výške 79,00 Eur jednorazovo a poplatok za upomienku vo výške 25,00 Eur za každú vystavenú upomienku je neprijateľná podmienka.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 4 písm. b), r), t), § 53 ods. 5, § 53a ods. 1, § 565 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy, § 92 ods. 8, § 93b ods. 1, 2 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase uzavretia zmluvy a vecne tým, že žalobou doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 26.09.2016 a postúpenou na Okresný súd Bratislava II dňa 30.06.2017 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť mu istinu 5.557,93 Eur spolu s príslušenstvom a nahradiť mu trovy súdneho konania, titulom nesplateného úveru.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania oboznámením sa s listinnými dôkaznými prostriedkami tvoriacich obsah spisu dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

4. Z obsahu podanej žaloby mal súd prvej inštancie za to, že predmetom konania je nárok žalobcu proti žalovanému vyplývajúci zo štandardnej formulárovej Zmluvy o úvere uzatvorenej medzi žalobcom ako

dodávateľom a žalovaným ako fyzickou osobou. Zmluva má tak charakter spotrebiteľského právneho vzťahu. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu. Aj keď zmluva o úvere je zmluvou, ktorá bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, pričom podľa čl. III. bod 7. Zmluvy sa tá riadi Obchodným zákonníkom, súd posúdil zmluvný vzťah strán ako spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú vyššie citované ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch.

5. V rovine súkromného práva a osobitne zmluvného práva je pre úpravu právnych vzťahov a spotrebiteľských záväzkov určujúcim právnym predpisom Občiansky zákonník, ktorý v tejto sfére predstavuje lex specialis právny režim spotrebiteľských zmlúv ku všetkým ostatným právnym predpisom s obdobným predmetom súkromnoprávnej regulácie dotýkajúcim sa spotrebiteľských zmlúv a záväzkov z nich plynúcich. Ide o prioritné pôsobenie Občianskeho zákonníka na všetky záväzkové vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ a ktoré môžu byť upravené aj v osobitných právnych predpisoch. Občiansky zákonník v tejto časti preto pôsobí ako právny predpis nielen osobitnej právnej povahy, ale aj právny predpis absolútnej výkladovej priority pre celú sféru spotrebiteľských záväzkov a normatívnu úpravu ich prvkov obsiahnutú v Občianskom zákonníku, ako aj v akomkoľvek inom osobitnom právnom predpise. Právny režim záväzku, ktorého účastníkom je spotrebiteľ a ktorý má svoj základ v Obchodnom zákonníku sa riadi výhradne právnym režimom Občianskeho zákonníka. Celý právny režim sa tak bude spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka a jediné čo je regulované Obchodným zákonníkom je právny základ záväzku. Súd poukázal na novelu Občianskeho zákonníka 102/2014 Z. z., ktorou bola v § 52 ods. 2 doplnená tretia veta, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie neobsahuje prechodné ustanovenia, čo znamená, že od dňa jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Uvedené napokon aj vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR, napríklad č. k. 3MCdo 12/2014 a 3MCdo 14/2014.

6. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Zákonodarca v Občianskom zákonníku v súvislosti s nerovnováhou v právnom pomere medzi spotrebiteľom a dodávateľom uzákonil v § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka preventívne predpisy, teda ustanovenia, na základe ktorých ich nesmie obsahovať spotrebiteľská zmluva. Na základe tohto ustanovenia bol do spotrebiteľskej legislatívy zavedený generálny zákaz neprijateľných zmluvných podmienok spotrebiteľských zmlúv. Porušenie tohto zákazu je sankcionované neplatnosťou dotknutých neprijateľných zmluvných podmienok. Všeobecné zmluvné podmienky sú všetky zmluvné podmienky formulované pre množstvo zmlúv, ktoré poskytuje jedna zmluvná strana druhej zmluvnej strane pri uzatvorení zmluvy. Nezáleží na tom, či ustanovenia tvoria navonok osobitnú súčasť zmluvy, alebo či sú prijaté do samotnej zmluvy, alebo formou dodatku zmluvu dopĺňajú, aký rozsah majú, ako sú napísané a akú formu má zmluva. Zmyslom a cieľom právnej úpravy je nepoužívať neprijateľnú zmluvnú podmienku a to najmä neuplatňovať nároky z nej vyplývajúce na súde a neprijímať plnenia z nej.

7. V konaní mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi stranami bola v písomnej forme platne uzavretá Zmluva o úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú VOP žalobcu bez podpisu účastníkov záväzkového vzťahu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 3.800,00 Eur. Ďalej je nepochybné, že žalovaný svoju povinnosť riadne a včas platiť splátky úveru neplnil. Žalobca svoj nárok odvodzoval od Zmluvy o postúpení pohľadávok, na základe ktorej nadobudol pohľadávku voči žalovanému vo výške 5.557,93 Eur. Nakoľko sa jedná o spotrebiteľský spor založený na formulárovej Zmluve o úvere, súd ex offo podrobil uvedenú zmluvu, VOP ako i ostatné dojednania v nich prieskumu.

8. Súd prvej inštancie zmluvnú podmienku čl. II. Zmluvy, podľa ktorej je dlžník povinný banke platiť poplatky, posúdil ako neprijateľnú, a to konkrétne v časti spracovateľského poplatku vo výške 79,00 Eur jednorazovo a poplatku za upomienku vo výške 25,00 Eur za každú vystavenú upomienku. Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. 9Co/350/2012, zo dňa 22.05.2015 uviedol, že vo vyrubovaní poplatku za výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky a upomienok obdobného charakteru je zrejмый vlastný ekonomický záujem - banky. Na poplatok spojený s výzvou alebo upomienkou na zaplatenie dlžnej čiastky, nemá žalobca, resp. jeho právny predchodca - banka zákonný nárok, keďže poplatok je pokrytý už v zmluvne dojednanom úroku (odplate) za poskytnutý úver (úrok z úveru). Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky), predstavujú plnenia, ktoré nie

sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - právneho predchodcu žalobcu spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa. Podobne Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 24Co/587/2015 zo dňa 18.05.2016 mal za to, že je neprijateľné, aby žalovaný v postavení spotrebiteľa znášal akékoľvek výdavky žalobcu spojené s vymáhaním pohľadávky, ktoré si žalobca dokonca určil pevnou sumou,, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Výška poplatku za upomienku je nie len v rozpore s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa, ale aj proti dobrým mravom, keďže výška tohto poplatku nie je ničím odôvodnená, nakoľko niekoľkonásobne prevyšuje poštovné, ktoré žalobca v skutočnosti zaplatil. Pokiaľ aj veriteľ má s takouto upomienkou náklady, ide o jeho vlastné administratívne náklady, ktoré majú byť kryté dojednanou odplatom len vo výške preukázaných nákladov a nie paušálnou sumou.

9. Uvedené poplatky, na uhradenie ktorých navyše právny predchodca žalobcu použil úhrady žalovaného, nemajú ani rozumný ekonomický základ, ktorý by bol opodstatňoval jeho znášanie spotrebiteľom. Tieto sporné poplatky nesledujú skutočný záujem spotrebiteľa - dlžníka. Poplatky za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa považuje súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo a profesionálne. Upomienka má iba informatívny charakter a musí byť veriteľom dobromyseľne uplatňovaná, jej účelom je informovať spotrebiteľa o omeškaní so zaplatením splátky. V konečnom dôsledku tak táto zmluvná podmienka predstavuje neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože tomu je účtovaný poplatok, resp. poplatky bez toho, aby mu banka poskytovala skutočné protiplnenie. Je potrebné prihliadnúť aj na skutočnosť, že táto zmluvná podmienka - Spracovateľský poplatok vo výške 79,00 Eur, nie je jasná a zrozumiteľná. Nie je z nej totiž zrejmé, za aké služby spotrebiteľ tento poplatok platí. V zmluve je iba odkaz na VOP, pričom tie neupravujú, čo je predmetom týchto služieb.

10. Rozhodcovská doložka upravená vo VOP, konkrétne v bode 18 je taktiež neprijateľná. Ak nie sú totiž VOP podpísané, rozhodcovská doložka, ktorá je v nich obsiahnutá a pre ktorú zákon vyžaduje písomnú formu, je pre absenciu tejto predpísanej formy neplatná. VOP nemajú slúžiť na to, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú, napr. rozhodcovská doložka. Rozhodcovská doložka nebola dohodnutá individuálne a nedisponuje písomnou formou, je tak neplatná a neprijateľná. Súd v naznačenom smere poukázal na bohatú judikatúru súdov, napr. nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/422/2014 zo dňa 01.04.2015, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/245/2010 zo dňa 30.11.2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa a jeho slobodnú voľbu o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konania a to preukázateľne. Spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana nie je schopný v danom momente pochopiť a zväžiť všetky dôsledky predložených dokumentov. Z predložených listín nevyplýva, že by si žalobca výslovne vymienil uzavretie rozhodcovskej zmluvy v takomto znení a vzhľadom na charakter zmluvy nemožno dospieť k záveru, že by žalovaný mal možnosť do obsahu zmlúv akýmkoľvek spôsobom zasahovať. Kvalifikačným kritériom pre záver, že sa nejedná o individuálne vyjednané zmluvné podmienky je stav, ak zmluvné podmienky - VOP boli vopred pripravené a nebolo možné meniť obsah, čo je daný prípad (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Podstatou individuálne nevyjednanej rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná bez možnosti zmeny jej obsahu a to je práve aj prípad typových rozhodcovských zmlúv, ktoré sa predkladajú spotrebiteľom a majú vyvolať dojem, že si ich vyžiadali spotrebiteľia, resp. s nimi súhlasili. Uvedené nemožno ani obísť poukázaním na § 93b ods. 1 a 2 zákona o bankách, nakoľko požiadavku na takto ponúknutý, resp. predložený návrh nemožno považovať za splnenú, ak banka návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky začlení (ukryje) medzi iné zmluvné podmienky, a to dokonca nie priamo do zmluvy, ale len do VOP. Ani odkaz na možnosť odstúpenia od rozhodcovskej doložky v lehote 30 dní odo dňa účinnosti tohto ustanovenia alebo do 30 dní odo dňa uzatvorenia zmluvného vzťahu s bankou uvedený stav nerieši. Bežný spotrebiteľ si nasledujúcich 30 dní nedokáže náležite naplánovať. Ustanovenie § 93b zákona o bankách vyžaduje individuálne dojednanie a osobitné dojednanie práva odmietnuť rozhodcovskú doložku v určitej primeranej lehote, ktorá by však začala plynúť až po vzniku sporu, po tom čo ho dodávateľ na takýto spor upozornil.

11. Ustanovenie bodu 19.16 VOP, ktoré umožňuje postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi bez jeho súhlasu na tretiu osobu bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasne, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, pričom opačný postup vyžaduje písomný súhlas banky - veriteľa, je v príkrom rozpore s § 53 ods. 2 a ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka. Ako už súd poznamenal, VOP nie sú podpísané účastníkmi zmluvného vzťahu a preto toto ustanovenie nie je individuálne dojednané. Zmluvná podmienka umožňujúca postúpiť práva zo zmluvy bez súhlasu druhej zmluvnej strany len dodávateľovi je neprijateľná, keďže už na prvý pohľad vyvoláva pocit hrubej nerovnováhy. Spotrebiteľ nemôže VOP zmeniť, tie sú vopred pripravené dodávateľom bez možnosti ich modifikácie, navyše v rozsahu 43 strán, pričom toto ustanovenie je ukryté v časti rôzne ustanovenia na predposlednej strane. Postúpením pohľadávky bez súhlasu spotrebiteľa dochádza nepochybne k zhoršeniu jeho postavenia. Uvedená podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko od spotrebiteľa pre postúpenie pohľadávky vyžaduje písomný súhlas dodávateľa, no od dodávateľa pre postúpenie pohľadávky súhlas spotrebiteľa nevyžaduje. Takéto dojednanie je v zmysle spotrebiteľského zákonodarstva neplatné.

12. Súd mal za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že VOP v jednotlivých bodoch, napr. 12.5.1., 19.3, 19.5 a iné, uvádzajú, že tieto body (12.5.1., 19.3, 19.5 a iné) sú zrušené s účinnosťou od 01.02.2014. Uvedená úverová zmluva ale bola uzatvorená dňa 26.07.2012. Strany v konaní zhodne tvrdili, že VOP v bode 7.6.1 ustanovuje 10 dňovú lehotu pre omeškanie dlžníka so splatením splátky úveru. Žalobca v konaní ale predložil VOP, kde bod 7.6.1 ustanovuje 3 mesačnú lehotu. Je tak zrejmé, že žalobcom predložené VOP nemohli byť v rovnakom znení pri podpise zmluvy predložené aj žalovanému, pričom súdu je známe, že právny predchodca mal v pôvodných VOP (platných aj ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy) ustanovenú 10 dňovú lehotu. V tom prípade ide o rozpor s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

13. Ak žalobca svoj nárok vo výške 5.557,93 Eur špecifikoval ako istinu vo výške 3.800,00 Eur (nesplatená istina úveru), úroky vo výške 1.545,69 Eur spolu s poplatkami vo výške 89,11 Eur a úrokom vo výške 123,13 Eur, bol povinný tento nárok aj preukázať. Žalobca len uviedol (č. l. 74), že žalovaný uhradil necelých 10 splátok spolu vo výške 713,81 Eur. Tieto úhrady boli použité na poplatky za správu úveru celkom v sume 29,90 Eur (10 x 2,99 Eur v zmysle zmluvy), kde po úhrade 29,90 Eur ostalo k úhrade 0 Eur, ďalej na úhradu poplatkov za zaslanie upomienky celkom v sume 200,00 Eur (8 x 25 Eur v zmysle zmluvy), kde po úhrade 125,00 Eur ostalo k úhrade 75,00 Eur, ďalej na úhradu poplatkov za poistenie úveru celkom v sume 48,51 Eur, kde po úhrade 34,40 Eur ostalo k úhrade 14,11 Eur a na úhradu spracovateľského poplatku v sume 79,00 Eur, kde po úhrade ostalo 0 Eur. Úroky vo výške 1.545,69 Eur potom predstavujú celkovú výšku úrokov 1.991,20 Eur, krátenú o úhrady žalovaného 445,51 Eur. Poplatky 89,11 Eur sú tvorené zostatkom 75,00 Eur a 14,11 Eur. Je zrejmé, že žalobca, resp. jeho právny predchodca použil úhrady žalovaného na príslušenstvo a poplatky, ktoré sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pričom istina zo zmluvy zostala nedotknutá. Uvedený postup je podľa názoru súdu v rozpore s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca na preukázanie nároku priložil Zmluvu o úvere, výzvu na úhradu, oznámenie o splatnosti a Zmluvu o postúpení pohľadávky s prílohou a ním označený dokument výpis z účtu. Táto listina ale nie je datovaná, ani podpísaná, je bez uvedenia príslušných zodpovedných osôb. Ide iba o interný dokument žalobcu, z ktorého nie je možné zistiť rozpis, resp. úhrady jednotlivých splátok na istinu, úroky a poplatky. Žalobca disponuje právnym zástupcom, ktorého povinnosťou je postupovať odborne a s náležitou znalosťou, čo znamená, že ak chce byť v konaní úspešný, je povinný predložiť všetky listiny, ktoré preukážu jeho nárok. Žalobca však nepreukázal a neuviedol, akým spôsobom a prečo boli vykonané započítania úhrad žalovaným tak ako dôvodil v žalobe, teda na poplatky a úroky a nie na istinu. Neuviedol ako k čiastkovým nárokom, ktoré v žalovanej sume žiada, dospel. Zo žaloby tak ako ju podal a z listín, ktoré pripojil, nie je možné zistiť a posúdiť oprávnenosť nároku žalobcu, nie je možné preukázať, skúmať a ustáliť koľko žalovaný uhradil, nie je možné skúmať, či započítanie úhrad bolo vykonané správne, nie je možné zistiť ako žalobca, resp. jeho právny predchodca dospel k žalovanej sume, nie je možné zistiť, z akých čiastkových nárokov v akej konkrétnej výške žalovaná suma pozostáva, nie je možné vlastne posúdiť, či žaloba žalobcu je alebo nie je dôvodná, lebo nemožno nič prepočítať. Žalobca tým, že nepredložil žiadne listiny, z ktorých by táto suma vyplývala, neuniesol svoje dôkazné bremeno. Nestačí len tvrdiť, že žalovaný žalovanú sumu dlhuje a že úhrady boli použité na úroky a poplatky, je nutné svoje tvrdenie aj preukázať. K tomu však nepostačuje len interný "výpis" označený ako výpis z účtu. Jedná sa o listinu nedatovanú, nepodpísanú, nemožno zistiť odkiaľ, ako a kým bola táto listina generovaná. Nebolo preukázané, z akého titulu by žalovanú sumu mal žalobcovi žalovaný dlhovať (istina úveru, úroky, poplatky). Nie je tak možné posúdiť

dôvodnosť nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy. Ide iba o tvrdenie žalobcu, že žalovaný uhradil 713,81 Eura a zvyšok nie.

14. Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že zosplatením úveru došlo zo strany žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu k ukončeniu zmluvného vzťahu so žalovaným. Zosplatenie ako jednostranný právny úkon veriteľa zásadne mení pôvodne dohodnutý úverový/zmluvný vzťah. V predmetnom oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti bola pohľadávka zo zmluvy vyčíslená na 5.497,71 Eur, pričom v žalobe si žalobca uplatnil 5.557,93 Eur. Súdu nie je známe, čo znamená položka predstavujúca tento rozdiel, čo ani sám žalobca neuviedol. V predžalobnej výzve už navyše žalobca požadoval od žalovaného sumu 5.709,87 Eur. Žalobca ako dominus litis je povinný predložiť relevantné dokumenty a listiny, ktoré bez pochyb preukážu jeho nárok. V opačnom prípade pre neunesenie dôkazného bremena nemôže byť v konaní úspešný.

15. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie, teda strata sporu, nároku. Každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Nie je úlohou sudu, aby ex offio nahrádzal procesnú aktivitu žalobcu ohľadom jeho dôkazného bremena. Strana musí preukázať to, čo tvrdí. Ak teda žalobca niečo tvrdí, musí to preukázať, musí preukázať skutočnosti, na základe ktorých mu jeho právo patrí.

16. Na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení a zistených skutočností, súd prvej inštancie žalobu pre neunesenie dôkazného bremena zamietol.

17. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie nezaoberal žalovaným vznesenou námietkou premičania ako aj namietanou neplatnosťou postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko neunesenie dôkazného bremena je samo osebe dôvodom na zamietnutie žaloby.

18. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

19. Súd nepriznal nárok na náhradu trov konania osobitnému subjektu, nakoľko ten bol v konaní nečinný, v dôsledku čoho mu nevznikli žiadne trovy konania.

20. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výrokoch dotýkajúcich sa práv a povinností žalobcu (I., II. a IV.) podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v týchto výrokoch zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalobca odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len ako „CSP“). V súvislosti so zamietnutím žaloby súdom žalobca uvádza, že súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy nesporné skutkové tvrdenia strán v konaní a svoje rozhodnutie založil len na sporných skutočnostiach, ktoré podľa jeho názoru nemá za preukázané. Súd v konaní nevysvetlil dôvody a závery, pre ktoré v konaní neaplikoval nesporné skutkové tvrdenia strán konania. Žalobca poukazuje na to, že v konaní nebolo sporným poskytnutie úveru žalovanému žalobcom vo výške 3.800 eur, ani to, že žalovaný svoju povinnosť riadne a včas platiť splátky úveru neplnil. Ďalšou nespornou a podstatnou skutočnosťou v konaní je výška vykonaných úhrad zo strany žalovaného. Žalobca sa tak nestotožňuje so skutkovým záverom súdu o nemožnosti preukázania celkovej sumy vykonaných úhrad zo strany žalovaného. Žalobca niekoľkokrát v konaní uviedol, že celkové úhrady žalovaného eviduje vo výške 713,81 eur, pričom táto skutočnosť nebola zo strany žalovaného spochybnená. Pokiaľ súd považuje spôsob započítavania platieb zo strany právneho predchodcu žalobcu za nezákonný, je povinný postupovať tak, že všetky platby žalovaného započíta v prvom rade na istinu, nesporná časť nároku sa tak javí suma minimálne vo výške 3.086,19 eur. Žalobca v súvislosti s neprijateľnými podmienkami uviedol, že rozhodovanie o rozhodcovskej doložke sa javí bez právneho významu, nakoľko táto v konaní nie je uplatnená a počas celého priebehu konania nebola zo strany žalobcu ani spomínaná. Všeobecné zmluvné podmienky boli žalovaným vlastnoručne podpísané a k zmluve boli pripojené aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré bližšie popisujú vlastnosti spotrebiteľského úveru. Žalobca v súvislosti s bodom 56 napadnutého rozsudku uvádza, že aj bez výzvy súdu riadne podrobne špecifikoval uplatnený nárok, a to rozložením žalovanej sumy na jednotlivé čiastkové nároky, pričom je nepochybné, že právnym

titulom na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov je samotná zmluva o úvere, ktorej uzavretie súd považuje za nespornú skutočnosť. Ohľadne otázky neprijateľnosti zmluvných podmienok žalobca zdôraznil tú skutočnosť, že pokiaľ súd v rámci svojho prieskumu dospeje k názoru, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, tieto nespôsobujú zánik vymáhateľnosti celého nároku, ale sankciou neplatnosti je postihnutá len tá časť, ktorej sa uvedená podmienka týka. Žalobca bol toho názoru, že súd nebol v konaní oprávnený konštatovať existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Výrok rozsudku týkajúci sa neprijateľnosti zmluvnej podmienky je vo vzťahu k nemu nevykonateľný, nakoľko žalobca v konaní vystupuje ako právny nástupca veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. a nakoľko sa v danom spore jedná o tzv. individuálny spotrebiteľský spor, takýto rozsudok je záväzný len pre strany skonania. Nakoľko však v konaní nevystupuje žalobca v postavení dodávateľa, takýto výrok rozsudku je voči nemu nevykonateľný. Podľa názoru žalobcu, mu súd neumožnil v konaní vyjadriť sa k súdnemu prieskumu neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré súd skúmal ex offa.

21. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Žalovaný mal za to, že ustanovenie bodu 19.16 VOP je neplatné a žalobca sa jeho obsahu nemôže domáhať. Žalovaný mal ďalej za to, že z predložených dôkazov nemožno vyvodiť, že si zmluvné strany platne dojednali možnosť vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru - pohľadávky. Rovnako tak žalovaný uviedol, že ustanovenie bodu 7.6.1. písm. a) VOP nekorešponduje so sprísnenou zákonnou úpravou § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pri zosplatnení dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy. Z listín predložených žalobcom taktiež nie je možné zistiť rozpis, resp. úhrady jednotlivých splátok na istinu, úroky a poplatky. Súd prvej inštancie tak správne vyhodnotil nárok žalobcu ako neurčitý. Žalobca nepreukázal preskúmateľným resp. hodnoverným spôsobom, že žalovaný dlhuje žalobcovi 5.557,93 eur. V rámci svojho vyjadrenia žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/385/2016-111 zo dňa 25.05.2017 a rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018.

22. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril.

23. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z., (CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP, § 378 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti napadnutým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné.

24. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie je toho právneho názoru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V súvislosti s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie má odvolací súd za to, že tento uvedené rozhodnutie dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, pričom v rámci svojho odôvodnenia obsahoval argumentačne aj väčšiu časť samotného odvolania žalobcu. Pre doplnenie odvolací súd k odvolaniu žalobcu v časti uplatnenej sumy vo výške 5.557,93 eur a príslušenstva poukazuje na vykonané dokazovanie, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nedokázal poskytnúť súdu dôkazy, na základe ktorých by bolo možné posúdiť dôvodnosť jeho nároku na zaplatenie žalovanej sumy. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie ani nemal inú možnosť, než žalobu žalobcu zamietnuť.

25. Ohľadom námietok týkajúcich sa všeobecných obchodných podmienok odvolací súd uvádza, že vzhľadom na to, že medzi Slovenskou sporiteľnou a.s., ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom, bola uzavretá spotrebiteľská zmluva (zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX) vzťahujú sa na uvedený vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a takto uzavretá zmluva podlieha kontrole súdu v súvislosti s existenciou neprijateľných zmluvných podmienok (§ 53 Občiansky zákonník). Odvolací súd ďalej dopĺňa, že skutočnosť, že žalobca nebol ten subjekt, ktorý s žalovaným uzatvoril spotrebiteľskú zmluvu (zmluva o splátkovom úvere), ale do spotrebiteľského vzťahu vstúpil, keď naňho bola postúpená pohľadávka Slovenskej sporiteľne a.s., na vyššie uvedených skutočnostiach nič nemení.

26. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v žalobcom napadnutých častiach, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu

trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).